

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL GINISTY

Η ΤΙΜΗ

— Λοιπόν, κύριε, με διώχνετε;
— Ναι, σέ διώχνω..
— Αυτή είναι η τελευταία σας λέξις;... Θα μετανοήσετε, κύριε!

— Τί θέλεις να πής μ' αυτό, άστεϊε;
'Ο ύπνρέτης, τόν όποϊόν ό κόμης ντέ Μπουρζερύ έδιωχνε, κύτταξε τόν κύριό μου μ' αυθάδεια κι' ένα σαρκαστικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην άκρη τών χειλιών του.

— Κύριε, είπε, δίνετε μεγάλη σημασία στα μικρά λάθη τών ανθρώπων σας και δέν βλέπετε τί γίνετε γύρω σας...

— Τί σημαίνουν αυτά τά λόγια, άθλιε;
'Ο ύπνρέτης Στέφανος, με ύφος ανθρώπου πού άπολαμβάνει την έκδίκησί του, με μιά μοχθηρία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, άπάντησε:

— Τά λόγια αυτά σημαίνουν ότι έγώ, πού με διώχνετε, ζερω πολλά πράγματα...

— Λέγε λοιπόν τί ξέρεις; είπε νευρικά ό κόμης...

— Νά... νά... άκούστε: 'Ενώ έσεις μέσα στο γραφείο σας διαβάσετε τά βιβλία σας, ή κυρία κόμησα, χωρίς να τό ξέρετε σεις, μέσα στα δωμάτιά της δέχεται τούς φίλους της... Μά, πρό ενός τετάρτου άκόμη, είδα τόν κ. ντέ Σερνάιγ να μπαίνει μέσα... Αυτός μένει κλεισμένος μαζί της περισσότερο από τούς άλλους... "Αν θέλη να βεβαιωθή ό κύριος, δέν έχει παρά να πάη ως τά διαμερίσματα της κυρίας.

— Στεφανε, είπεν ό κόμης συγκρατώντας την όργη του, είσαι ένας άθλιος!...

— Πέστε με όπως θέλετε, κύριε... Μά αν σάς λέω ψέματα, μπορείτε να με σκοτώσετε!...

'Ο κόμης ντέ Μπουρζερύ σώπασε για μιά στιγμή. 'Επειτα, χωρίς να φανερώνη καθόλου την τρομερή άγωνία πού του σπάραζε την καρδιά, ύψωσε τούς ώμους και είπε στον ύπνρέτη:

— Θα έπρεπε να σου σπάσω τό μπασιτούνι μου στη ράχι σου για τη συκοφαντία σου, μά είναι ντροπή ν' άπλώσω τό χέρι μου σ' ένα ύδελυρό ύποκειμενο σαν και σένα... Μά κίνδυνο να ταπεινωθώ, δέχομαι να σου άποδείξω ότι εγώ' ένας άισχρός συκοφάντης... Θα σ' έξαναγκάσω να όμολογήσης μόνος σου την βρωμερή συμπεριφορά σου και να παραδεχτής την άνεπίληπτη ήθική της συζύγου μου.

— Καλά, άπάντησε ό Στέφανος με τά δόντια σφιγμένα και κατάπληκτος από την ύποδοχη, της όποιας είχε τύχει ή άποκάλυψίς του, θα δούμε...

— Θα τό δής άμέσως!... είπε ψυχρά ό κόμης. Θα πάμε άμέσως να δούμε κ' οί δυό. Μά σε προειδοποιώ ότι θα μου πληρώσης άκριβά τη συκοφαντία σου...

— Δέν έσυκοφάντησα κανένα, κύριε κόμη, είπε με άναίδεια ό ύπνρέτης. Είπα μόνο την άλήθεια... "Αν ή άλήθεια αυτή δέν σας άρέσει, τόσο τό χειρότερο για σάς...

'Ο κύριος ντέ Μπουρζερύ, λίγο χλωμός, μά με σταθερότητα, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα ένα μάτσο κλειδιά, με τά όποια άνοιγαν όλες ή πόρτες του πύργου.

— 'Ακλούθησέ με! είπε τότε στον ύπνρέτη.

Διάσχισε τη μακρυά γαλερία πού ώδηγούσε στην πτέρυγα τών διαμερισμάτων της κυρίας Μπουρζερύ. Δέν είχε κανένα διαταγμό για την πίστι της, ούτε και καμμιά ιασαχή ένοιωθε τώρα. "Εφτασε έτσι, άκολουθούμενος από τόν Στέφανο, ως την πόρτα του δωματίου, όπου, σύμφωνα με την καταγγελία του ύπνρέτου, είχε μπη ό κ. ντέ Σερνάιγ.

— Ξέρεις καλά, είπεν ό κόμης, ότι αυτό τό δωμάτιο δέν έχει έπικοινωνία με κανένα άλλο δωμάτιο του πύργου και ότι δέν μπορεί κανείς να θγη παρά απ' αυτή την πόρτα.

— Ναι, αυτό τό ξέρω, είπεν ό ύπνρέτης.

— Δέν έχω βέβαια τό δικαίωμα να σε μπάσω στα διαμερίσματα της συζύγου μου, χωρίς την άδειά της... Θα πε-

ριμένης λοιπόν εδώ, χωρίς να κινηθής... 'Εγώ έν τώ μεταξύ θα μπω μέσα και θα ρωτήσω αν σου έπιτρέπη να μπής και συ και να βεβαιωθής ότι δέν ύπάρχει κανείς μέσα... Είμαστε σύμφωνοι;...

— Σύμφωνοι...

'Ο κόμης έβαλε τό κλειδί στην κλειδωνιά και μπηκε μέσα ξανακλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Μά άμέσως τραβήχτηκε πίσω κατάπληκτος μπροστά στο θέαμα πού άντίκρουσε.

'Άλλοίμονο! 'Ο ύπνρέτης δέν του είχε πη ψέματα...

Είδη τη σύζυγό του στην άγκαλιά του φίλου του κ. ντέ Σερνάιγ.

'Αμέσως οί δυό ένοχοι άποχωρίστηκαν και ένω ό φίλος έκύτταξε περίτρομος και χαμένος τό σύζυγο, ή κόμησα σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια της.

Χωρίς να πη τίποτε ό κ. Μπουρζερύ έφερε τό δάχτυλό του στα χείλη του, καταβάλλοντας μι' άπεγνωσμένη προσπάθεια να συγκρατηθή κι' επιβάλλοντας σιωπή στους ένόχους.

"Επειτα είπε με σιγανή φωνή:

— Τό πρόσωπο, τό όποιο μου κατήγγειλε την άτιμία σας, σ' ένα λεπτό θα μπη σ' αυτό τό δωμάτιο... Τό σπουδαίο, κύριε ντέ Σερνάιγ, επί του παρόντος είναι να σώσετε την τιμή της κομήσης.

Και άμέσως, πολύ σιγά, διευθύνθηκε προς τό παράθυρο και τό άνοιξε. Κάτω απ' τό παράθυρο αυτό, σε ύψος δεκαπέντε μέτρων, ύπήρχαν τεράστιοι μεσαιωνικοί τάφροι γεμάτοι νερό.

— Δέν βλέπω για σας, κύριε, έξακολούθησε ό κόμης και έδειξε στον κ. ντέ Σερνάιγ τό παράθυρο, κανέναν άλλο δρόμο για να φύγετε, εκτός απ' αυτόν... Λυπούμαι μόνο πολύ πού είναι κάπως έπικίνδυνος...

— Βρίσκομαι στα χέρια σας, κύριε, άπάντησε ό ντέ Σερνάιγ.

—'Εμπρός! είπεν ό κόμης. 'Εμπρός, κύριε, αν σας μένη ακόμα ένα ίχνος τιμής, πηδήξετε!... Και καλή τύχη!... Μονάχα μη κάνετε πολύ θόρυβο.

'Ο κ. Σερνάιγ διεθλήθηκε προς τό παράθυρο, άνέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδηξε στο κενό... Σε μιά στιγμή άκούστηκε από κάτω ό παφλασμός ενός σώματος πού πέφτει στο νερό...

— 'Ελπίζω πώς σκοτώθηκε είπε τότε ψυχρά ό κόμης στη σύζυγό του. Και σεις τώρα, κυρία, προσπαθήστε να παίξετε καλά τό ρόλο σας, σας παρακαλώ. Γδυθήτε και πέστε στο κρεβάτι σας.

'Η κόμησα ύπάκουσε.

Τότε ό κόμης φώναξε τόν ύπνρέτη:

— "Εμπα, Στέφανε, και ψάξε τό δωμάτιο... Τό άπαιτώ...

— Θαύμα! ψιθύρισε ό Στέφανος ψαχνοντας χωρίς άποτέλεσμα. Θαύμα!...

— Θαύμα, ήλίθιε, είναι ή μακροθυμία μου!... 'Ομολογείς τώρα τη συκοφαντία σου; του είπε ό κόμης.

—

— Γονάτισε, άθλιε! τόν διέταξε. Και έκλιπάρησε τη συγγνώμη της κομήσης!... Δικαιολογήσου λοιπόν για τη ύδελυρή συκοφαντία της όποιας έγινες ένοχος!...

— 'Η κυρία άς με συγχωρήση! είπε ό Στέφανος περίτρομος. Την έσυκοφάντησα...

Και γονάτισε μπρος στο κρεβάτι της.

'Ο κόμης άρπαξε τόν άθλιο από τ' αυτιά, τόν έβγαλε από τό δωμάτιο και, δίνοντάς του μιά κλωτσιά, τόν έστειλε να κατακυλήση στις σκάλες.

"Επειτα ξαναγύρισε στο γραφείο του και κλείστηκε μέσα. Σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα, με τό κεφάλι άπάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να κλαίη συντριμμένος...

PAUL GINISTY

